

Diptihi

Mart
Ogen

ZA JODY, PRVA iz središča bom
 iz tebe

naj se razkolje
 svet naj zaigrajo
 orgle naj vzplamenijo
 v mavrici ledene
 galaksije naj zvezde
 razrijejo dna oceanov
 naj bo
 ogenj
 škrlatna spominčica
 naj bo
 pesem ta hip
 naj bo
 čas
 zdrsne naj
 čas
 s tvojega popka naj
 zdrsne
 navzdol navzkriž

navzgor naj zadrša
čas
na moj popek na
tvojem
s šampanjcem
s kitaro
z bengaličnim ognjem
naj škili naj vriska
skače naj
nag
ta trenutek ta pesem ta čas
naj bo vsak
tak
trenutek
tak

trikoten jeguljast iz enega kosa
s ciklamo pred nosom

ZA JODY, DRUGA

tvoje prsi brez modrčka pomlad
bradavice tako majhne ti vsa tako
jaz še manjši
preden sem te srečal
spoznal da si ti ti
čisto majhen
zdaj dvesto metrov zdaj še višji
Mount Everest včasih
in včasih sneg
bel sneg umazan
nič

je tvoja koža bela noč
je razen poleti

ko se jeziš na svoje pege
s pegami brez njih se ziblje
sonce
s tvojimi boki ko greš po hodniku
joj
sonce
operi mi glavo premoči me norca

zapri mi usta s tvojimi
 in jaz bom tvoja
 69
 srečna številka
 pomladna trava bom
 bodi kobilica
 bodi kosilnica
 bodi dež sonce sploh vsakršno vreme
 in naj obležim ristem naj bodem
 ob tvojih poljubih
 naj bom
 Mount Everest
 razširi se čezme in me zalij
 naj bom pluta naj utonem naj se dvignem iz morja atol
 ognjenik
 naj zaškriplje pod nama pomlad
 naj že mine ta zima

SVETOPISEMSKA

Kaj je rekla Eva,
 toliko vode, Adamu,
 in tako malo miru,
 Kajn je moj
 sin, Abel samo tvoj,
 naj bo mrak, ko pridem.
 Saj boš zagrnil okna, Abel,
 čigava je ta odeja, naj bo mrak
 zelen, ko pridejo mački
 zvečer, zvonec.
 Nič nikar ne zvoni, Eva,
 saj bo mrak,
 odkleni in
 bo mrak, pridi,
 je rekel
 Abel, Kajn sem,
 otrok brez
 Adama, tega so požrli
 mački na večerji pri bogu odeje,
 zelene kakor
 mrak na Evi, Abel,
 ne spočenjaj
 tega, iz tega bo

Adam, rekel si, da si
 Kajn, zato sem te pustila
 nase, ubij že tega Adamovega
 otroka, ubij ga, ubij —
 bom ga, v tebi ga ubijem, da bo bog —
 kako naj pride bog iz luknje,
 iz luknje lahko pride samo Adam —
 saj ti bom prerezal grlo, mati, mati,
 iz grla ti pride
 bog, ne pozabi
 zakleniti, ne pozabi zamašiti zvonca, ust, ne,
 da si ne bi zapomnil.

ŠE ENA Kako naj pridem
ZAKONOLOMSKA vate, tvoj mož
 ima ohlapna usta, planšarski klobuk, rjav trenčkot,
 videl sem ga tudi z modro smučarsko čepico,
 lezel je k tebi na posteljo
 razkrečenih nog,
 po tleh je drsal z njimi,
 kot bi plaval,
 potem je nekaj prskal tam po rjuhi,
 ti pa nič,
 čepel sem pri dnu ogledala,
 lahko bi ga zgrabil za palec leve noge, s katerim je
 lovil copato,
 ga potegnil dol,
 zakaj ga nisem,
 zvijalo me je od smeha,
 kolobarji iz staljenega zlata
 so se izpod mojih vek zatrkljali po sobi,
 prekobalil se je, utonil v zlati lavi,
 izhlapel,
 tvoj mož,
 plavač
 na suhem.

NUNIJ Pomagaj bogu, sem si rekel.
 (Novinarjeva smrt) Smrt je moja zelena ljubica.
 Smrt je moja zelena.

Smrt je
ljubica.

Četrty julij v minusu. V burnusu.
Suša. Še dlje v minusu:
kresna noč. Ne šentjernejska.
Na zemljevidu vijoličasta
barva, ljubezen.
Bobneča vročina, v kateri se izgublja glas.
Ki ni več zelen.
Ki niti siv ni več.
Vijoličast?
Vsekakor vera. Demagogija.

Smrt je
ljubica.
Smrt je, moja zelena.
Smrt je, moja, zelena ljubica.
Pomagam bogu, sem ti rekel.

A tako, si rekla in odšla.

Bog pa je bil pri Kosovelu, na razpoloženju. (Pesem št. X)
Po vrvi sem splezal k njima.

SVETLO Kaj sem ti rekel, eno leto.
Če vprašaš pesnika, prekličješ solze, zamudiš večerjo . . .

Srečal sem prijatelja —
ne, saj ga nisem srečal, spremljal me je,
nisem si ga upal pogledati v obraz,
mogoče sploh ni bil prijatelj.
Sonce je bralo časopis, prebadalo oči na drugi strani —
v senci se mi je pridružil, smejal se je,
me potrepljal po rami, zmajal z glavo,
ljubiš in si nestrpen? je vprašal,
telefon, zvončnice.
To ni ljubezen, je rekel, ki sem se ga bal,
sonce je prebralo časopis,
drevesa so me povabila medse,
mah je bil mehak.

Za črve pišeš, je rekel oni in me udaril s časopisom.
Znočilo se je,
snežilo je v debelih kosmih,
zelenkast mesec, zelena veja, črna, črna.
Setev je bila dobra, je rekel moj sopotnik.
Drevesa so bila stolpnice,
z dvigalom sem se vozil po njih,
gor, dol, gor, dol, slepa miš.
Pozabil si na sredstva proti zajedalcem, je rekel,
njegova senca se me je oklepala na vseh presledkih,
kjer je v dvigalo svetil mesec.
Ne verjamem ti, sem rekel in padel iz dvigala,
z obrazom padel na papirni led na dnu,
za hip uzrl mrtvi materin obraz,
še hip kasneje mrtvi, spačeni obraz sosedove edinke,
v zrcalu razbiti očetov obraz,
začutil sem truplo, ki je padlo name,
zaslišal smeh,
zaslišal sem besede — sem jih res slišal?
setev je bila ... — za črve ...
nihče ne bere tvojih pisem, le poglej si mene ...
bil sem pomladni javor,
prste listov sem iztezal k njenim oknom ...
ona pa je brala časopis, brala časopis, ne pisem ...
se zbudil iz sanj.

Kdaj? Pred kolikimi leti?

Saj sem ti rekel, jeseni najbrž,
listi lip so nad meglo lovili sončni lesk,
srce je ihtelo v srečni ganjenosti —
še včeraj? lani? kdo bi vedel —
molčim, preštevam grudice prsti, ledene čevlje, igle,
preštevam mrak —
in ljubil sem, brez dvomov, brez nestrpnosti, spominjam se,
a kdaj, kdaj bolj natančno, kdaj nazadnje?
Ne vem: smrt pač drugače šteje čas.
In jaz sem mrtev sedem, ne, že dvajset let.

Ti pa pohiti, nič več ne sprašuj, doma te čakajo.